

Erildas Rasickas

Raseinių r. Viduklės Simono Stanevičiaus gimnazijos 12 kl.
Mokytoja Renata Bučinskė

Rašinys

„Tą dieną, kai meilės galia nugalės meilę galiai, pasaulis pažins taiką.“ (Mahatma Gandis)

Į istorijos vadovėlius taika visada ateina vėliau. Pirmiausia būna datos, vardai, mūšiai, sudegę miestai ir sienos, kurios vieną dieną pastatomos, o kitą vėl perbraižomos. Tik paskutiniuose puslapiuose pasaulis trumpam nutyla, įsivertina savo klaidas ir keliauja žingsniu pirmyn. Žemėlapiuose atsiranda naujos linijos, žmonės paspaudžia vieni kitiems rankas, o istorija užverčia dar vieną lapą. Tačiau žmogaus gyvenimas, priešingai nei pasaulio, prasideda visiškai kitaip. Čia nėra nei sienų, nei ginklų, nei pergalingų datų. Yra tik mažas vaikas, pirmą kartą pajutęs motinos rankas aplink save. Galbūt jis dar nežino, kas yra pasaulis, bet jau žino, kad jame gali gyventi. Jis dar nemoka ištarti žodžio „ramybė“, bet jaučia jos šilumą, tylą ir beveik nepastebimą, tačiau tokį artimą saugumą. Mamos glėbys tampa pirmuoju prieglobsčiu, pirmuoju namu, pirmąja vieta, kurioje svetimas pasaulis staiga nustoja būti svetimas. Vėliau žmogus užauga ir iš šio mažo pasaulio išeina į didįjį: į gatves, mokyklas, miestus, valstybes, į žmonių, kurie mąsto ir jaučia kitaip, pasaulį. Ten jis sutiks ne tik draugystę, bet ir pyktį, ne tik supratimą, bet ir neapykantą. Galbūt todėl visą gyvenimą žmogus nesąmoningai ieško to pirmojo saugumo, kurį kadaise pajuto motinos glėbyje. Ir jeigu taika iš tiesų yra ne tik tyla po karo, bet ir gebėjimas kitam žmogui suteikti saugumo jausmą, ar ne nuo šio pirmojo glėbio turėtume pradėti pasakoti ir didžiąją taikos istoriją?

Taika žmogaus gyvenime prasideda nuo gebėjimo suteikti kitam saugumą, išgirsti jo skausmą ir priimti jį net tada, kai mūsų nuomonės ar patirtys skiriasi. Žmogui reikia ne tik namų, kad galėtų gyventi visavertį gyvenimą, bet ir artimo žmogaus, kuris palaikytų, paguostų bei patartų net ir sunkiausiose situacijose. Juk žmogaus vidus yra tarsi namai: jeigu juose šilta, gera ir saugu, tuomet ir į pasaulį galima žvelgti ramiau, neieškant kiekviename žmoguje priešo. Būtent iš tokio saugumo gimsta pasitikėjimas, o iš pasitikėjimo – bendrystė. Tačiau kas nutinka tada, kai žmogus pats savyje neberanda ramybės? Galbūt tuomet jis ima jos ieškoti išorėje, bandydamas kitus kontroliuoti, nugalėti ar priversti paklusti. Todėl labai prasmingai skamba filosofo Williamo Hazlito mintis: „Tie, kurie kariauja su kitais, nėra taikoje su savimi.“ Šie žodžiai leidžia suprasti, kad tikroji taika prasideda ne nuo tylos tarp valstybių, o nuo tylos žmogaus viduje. Žmogus, kuris pats savyje nešiojasi pyktį, baimę ar neapykantą, vargu ar gali sukurti ramybę aplink save. Jo vidinis nerimas tarsi šešėlis persikelia į santykius su kitais, todėl net ir mažiausias nesutarimas gali virsti konfliktu. Taika nėra vien karinių konfliktų nebuvimas. Ji labiau primena vidinę pusiausvyrą, kai žmogui nebereikia nuolat gintis, įrodinėti savo pranašumo ar bijoti to, kuris yra kitoks. Tokį santykio su kitu žmogumi kūrimą galima išžvelgti Antoine'o de Saint-Exupery kūrinyje „Mažasis princas“. Keliaudamas po skirtingas planetas, mažasis princas sutinka įvairių žmonių, tačiau nė vienas jų jam netampa iš tikrųjų artimas vien dėl to, kad yra sutiktas. Jis pamato karalių, kuris trokšta valdyti, išpuikėlį, kuriam svarbus kitų susižavėjimas ir verslininką, užsiėmusį skaičiavimu bei nuosavybės kaupimu. Šie veikėjai tarsi skirtingi žmogaus pasaulio veidrodžiai parodo, kaip lengva pamiršti tikrąjį ryšį, kai žmogus susitelkia tik į save. Mažasis princas, priešingai, ieško ne valdžios ir ne naudos, o to, kas suteiktų jo kelionei prasmę. Todėl ypač svarbus tampa jo susitikimas su lape. Iš pradžių lapė mažajam princui yra visiškai svetima, kaip ir jis pats jai. Tačiau lapė paaiškina, kad

vienas taptų kitam svarbus, reikia „prisijaukinti“, o tai reiškia kurti ryšį, skirti laiko, kantrybės ir dėmesio. Šis procesas nėra greitas: artumas neatsiranda vien todėl, kad du žmonės atsiduria vienoje vietoje. Jis auga pamažu, kaip mažas daigas, kurį reikia laistyti, saugoti ir kantriai auginti. Taip ir žmogaus ryšys su kitu tampa stiprus tik tada, kai jis yra puoselėjamas. Mažasis princas, prisijaukindamas lapę, išmoka, kad artumas kartu reiškia ir atsakomybę. Kai kitas žmogus tampa mums svarbus, jo džiaugsmas ir skausmas nebegali būti visiškai svetimi. Tuomet atsiranda noras ne sužeisti, o apsaugoti, ne nugalėti, o suprasti. Ši mintis ypač svarbi kalbant apie taiką, nes karas prasideda tuomet, kai kitas žmogus nustoja būti matomas kaip žmogus ir tampa tik „svetimu“, „priešu“ ar kliūtimi. Tuo tarpu Mažojo princo ir lapės istorija parodo priešingą kelią - kelią nuo svetimumo iki artumo. Galbūt todėl tikra taika ir yra gebėjimas pažvelgti į kitą ne kaip į priešą, kurį reikia nugalėti, bet kaip į žmogų, kurį galima suprasti. Juk kuo daugiau žmogus supranta kitą, tuo mažiau vietos lieka neapykantai, o kuo daugiau vietos jo širdyje atsiranda rūpesčiui, tuo mažiau joje lieka noro skaudinti. Taigi taika prasideda tada, kai žmogus išmoka ne tik gyventi šalia kito, bet ir būti atsakingas už kuriamą ryšį.

Nemokant gyventi ramiai su savimi, sunku išmokyti gyventi taikiai su kitais. Mes dažniausiai net nesusimąstome apie taikos vertę, kol neatsiranda grėsmė jos išlikimui. Kasdien gyvename įprastą gyvenimą, būname su artimiausiais žmonėmis, kalbamės, ginčijamės, aiškiname vieni kitiems, ką reikėtų daryti ir ko geriau nedaryti. Dalijame patarimus, giname savo nuomonę ir kartais taip stipriai įsitveriamė į savo tiesą, kad pamirštame šalia esantį žmogų. Nuomonių skirtumai yra neišvengiama gyvenimo dalis: vienas renkasi vieną kelią, kitas – visiškai kitą. Tačiau ar dėl to kitas žmogus tampa mūsų priešu? Ar skirtingas požiūris iš tiesų yra pakankama priežastis įskaudinti tą, kuris vakar dar buvo artimas? Iš pirmo žvilgsnio tokie konfliktai gali pasirodyti maži ir nereikšmingi, tačiau būtent nuo mažų nesutarimų kartais prasideda didesni susiskaldymai. Kai žmogus nebenori klausytis, suprasti ar priimti kitokios nuomonės, tarp dviejų žmonių pradeda kilti nematoma siena. Iš pradžių ji būna vos pastebima, tačiau, kaupiantis nuoskaudoms, pykčiui ir nepasitikėjimui, tampa vis aukštesnė. Todėl taika nėra vien gražus susitarimas nekariauti. Ji yra kasdienis žmogaus pasirinkimas neskaudinti kito vien todėl, kad jis mąsto kitaip. Šios taikos trapumą ypač skaudžiai atskleidžia daugiau nei prieš ketverius metus prasidėjęs plataus masto Rusijos karas prieš Ukrainą. Žmonės, dar visai neseniai gyvenę įprastą gyvenimą, per vieną akimirką buvo priversti suprasti, kokia trapi gali būti ramybė. Namai, kuriuose vakar skambėjo vaikų juokas, staiga tapo vietomis, kuriose žmonės laukė žinios apie saugumą. Gatvės, kuriomis buvo einama į mokyklą ar darbą, tapo nebe kasdienybės, o nerimo dalimi. Šis karas parodė, kad taikos vertę žmogus dažnai supranta tik tada, kai jos netenka. Vieniems teko likti ir ginti savo šalį, kitiems - palikti namus ir ieškoti saugumo kitur. Tačiau abiem atvejais žmogus susidūrė su tuo pačiu skaudžiu klausimu: ką reiškia prarasti vietą, kurioje jauteisi saugus? Juk namai nėra vien sienos, langai ar durys. Namai yra prisiminimai, artimųjų balsai, vaikystės takai, jausmas, kad rytoj atsikelsi ten pat, kur užmigai. Kai visa tai iš žmogaus atimama, taika tampa nebe abstrakčia sąvoka, o labai konkrečiu troškimu grįžti į paprastą gyvenimą. Todėl karas Ukrainoje primena, kad taikos negalima laikyti savaime suprantamu dalyku. Ji panaši į tylą po ilgos audros: kol aplink ramu, jos beveik nepastebime, tačiau vos tik pasigirsta griaustinis, suprantame, kokia brangi buvo ta tylą. Šioje situacijose labiausiai gaila paauglių ir mažų vaikų, nes dėl karo trokštančių okupantų labai daug vaikų netenka savo mamų. Gal dėl tokių karinių konfliktų ir gimsta dar daugiau karui pritariančių žmonių? Pagalvokite, vaikas, kuriam neteko gauti mamos šilumos ir ramybės, jis tarsi nežino, kas yra žodis taika ar meilė, todėl ima ją atiminėti ir iš kitų? Laikas lekia tarsi vėjas, vieną dieną, atrodo, esi apsuptas gerų žmonių, o kitą pasitinki su netektimis. Rašytojas Henrikas Algis

Čigriejus yra teigęs: „Ūžia didelis pasaulis, bet yra dar ir savi namai, jauki tų namų šiluma ir bendravimas. Būkime pasaulio žmonės, bet būkime ir žmonės iš savo namų.” Ši išsakyta rašytojo mintis, gali parodyti, jog visur gerai, bet namuose yra geriausia. Namuose laukia mus mylintis žmogus, nuo kurio ir prasideda pasaulyje taika – mama. Taigi, galima teigti, kad taika prasideda nuo mūsų pačių, kokį pavyzdį rodysime pasauliui, taip jis ir atsilieps prieš mus.

Apibendrindamas galiu teigti, kad taika pirmiausiai ateina iš mūsų pačių, mūsų gebėjimo ją išsaugoti, apginti ir suvokti jos kainą. Daugelis iš mūsų jaučiamės saugūs, žinodami, kad net ir sunkiausiose situacijose yra žmogus, kuris visą laiką galvos apie mus. Kaip ir amerikiečių vaikų rašytoja Kate Douglas Wiggin buvo pasakiusi: „Daug gražių dalykų gyvenime mes galime turėti po du, po tris, tuzinais ir šimtais. Daug gražių rožių, žvaigždžių, saulėlydžių, vaivorykščių, brolių, seserų, tetų, pusseserių ir pusbrolių, bet tik vieną Motiną visame plačiame pasaulyje”.

Barbora Braziulytė

Kauno „Saulės” gimnazijos 12 kl.

Mokytoja Dalia Juodenienė

Taika prasideda mamos glėbyje

„Aš sugrįžau iš karo, iš baisios ugnies, / Prisiglaudžiau prie Tavo, motute, širdies...” Šios eilutės yra iš pokario laikotarpiu gimusios partizanų dainos „Partizano motinai“. Nors žodžiai yra unikalūs ir tautiški, jų siunčiama žinutė girdima praktiškai visose karo dainose – žiaurios karo dienos baigiasi mamos glėbyje. Motinos meilė tiek literatūroje, tiek visuomenėje dažnai tampa taikos paralele. Ir nors ši simbolika naudojama kaip taškas istorijos pabaigoje, ar kažkas susimąsto, jog tai yra ir pirmoji sakinio raidė?

Susimąstau aš. Biologiškai viskas prasideda nuo apvaisinimo, mamoms – nuo pirmo vaikelio širdies dūžio, o mums patiems – nuo atėjimo į šį pasaulį. Visą tą laiką ir amžinai šalia būna mama. Taip, išgirdote gerai, amžinai. Jeigu ieškote mokslinio paaiškinimo, tai vadinama mikrochimerizmu arba, liaudiškai tariant, mamos ląstelės lieka pas vaiką. Literatūriškai amžinumą galima suprasti kaip vertybių ir ideologijos sakralumą. Tiek mokslinis, tiek meniškas paaiškinimai atspindi visuomenės esybėje. Juk motinos pareigas kiekvienas žino kaip „Tėve mūsų“. Būti mama reiškia daug daugiau negu išmokyti vaiką pirmojo žodžio ar paaiškinti, kaip užsirišti batukus, nors būtent šie dalykai sureikšminami daugiausiai. Mokėti džiaugtis mažais dalykais, daryti viską su žiupsneliu meilės ir statyti vertybių bokštą – štai kur slypi mamos įdirbis. Nesupraskite neteisingai, tėčiai irgi svarbūs, bet toks glėbys kaip mamos yra tik vienas. Jis suteikia ir prieglobstį, ir tvirtą pagrindą tapti pilnaverčiu piliečiu. Mums, žmonėms, yra būdingas prisitaikymas prie aplinkos ir saviraiška, tačiau mamų suteiktos pamokos lieka nepavaldžios kaitai. Viena iš jų – bendrystės ir taikos santarvė.

Neseniai sužinojau įdomų faktą, jog skandinaviškas žodis „taika“ kyla iš proindoeuropietiškos šaknies, reiškiančios „meilę ir globą“. O, kaip ir nekeista, būtent meilė ir globa glaudžiai asocijuojama su mamos vaidmeniu. Todėl manau, tikrai nesuklysiu pasakydama, jog taika tampa motinos vardo atspindžiu. Tapti taikiu žmogumi, taip pat kaip ir tapti mama, nėra vienos dienos reikalas. Mokymasis iš klaidų, pastangos ir sunkus darbas eina koja kojon su šiais titulais. Toli gražu ne visi gali tarti taikos vardą ir nešti motinų naštą. Būtent dėl to mamos ir yra superherojės, jos gali įkūnyti abu šiuos žmones. Jų žodžiuose gali rasti taikos būtį, o darbuose išvelgti bendrystės pamatus. Mano mamytė dažnai sako, jog su kitu reikia elgtis taip, kaip nori, kad elgtųsi su tavimi. Kai buvau jaunesnė, man atrodė, jog šie žodžiai nelogiški, tačiau dabar matau jų gilią prasmę. Taika prasideda nuo tavęs, o per darbus ji tampa realybe. Kol kas dar nesu mama, bet siekiu tapti taikia piliete, ir tai jau yra didelis laimėjimas visuomenei. Nuo tokių paprastų žodžių taika gimė mano mamos glėbyje.

Todėl kasdienybėje nepamirškite padėkoti žmogui, kurio rankos supavo taikos lopšį ir padėjo statyti vertybių bokštą. Išgirskite žodžio „mama“ svarbą visuomenės lūpose ir patys jį kartokite. Svarbu suprasti, jog sienos, kurios saugo visuomenės suverenitetą, gali išlikti tik su taikos pagalba. Tad nedvejodami ieškokite jos ištakų mamos glėbyje.

Anastasija Pačkovskaja

Šalčininkų Jano Sniadeckio gimnazijos 12 kl.

Mokytoja Angelė Jundo

Taika prasideda mamos glėbyje

Mamos glėbys yra šilčiausias, stipriausias ir netgi stebuklingas. Kai mama apkabina savo vaiką, jam tampa ramu ir gera. Mamos glėbys padeda sumažinti skausmą, nuoskaudą ir baimę. Jis nuramina, padeda atsipalaiduoti, suteikia jėgų ir pasitikėjimo savimi. Atrodo, kad šalia mamos negali nutikti nieko blogo. Visas pasaulis prasideda mamos glėbyje.

Mamos glėbyje vaikas pradeda pasitikėti pasauliu ir žmonėmis. Nuo pirmųjų gyvenimo dienų mama tampa vienu artimiausių žmonių. Jos balsas, šypsena, prisilietimai ir apkabinimai suteikia vaikui saugumo jausmą. Mamos glėbio šiluma parodo, kaip svarbu mylėti aplinkinį pasaulį ir žmones. Būtent šeimoje prasideda pirmasis vaiko bendravimas su kitu žmogumi. Vaikas mokosi suprasti, kad šalia yra žmogus, kuris jį myli, rūpinasi juo ir visada pasirengęs jį paremti. Taika – tai ne tik karų ir konfliktų nebuvimas, bet ir ramybė žmogaus sieloje. Mamos glėbyje mūsų sieloje prasideda taika. Kiekvienam žmogui svarbu jaustis saugiam, mylimam ir reikalingam. Kartais žmogui būna liūdna, baisu arba jis tiesiog jaučiasi vienišas, ir tokiais momentais net paprastas mamos apkabinimas gali pakeisti nuotaiką arba sugrąžinti viltį. Homero „Iliadoje“ Achilas, nepaisant savo stiprybės ir šlovės, kaip didis karys vis tiek susiduria su akimirkomis, kai jam reikia motinos Tetidės palaikymo. Kai Achilas išgyvena sunkius įvykius ir netenka artimo draugo Patroklo, Tetidė ateina pas jį, jį guodžia ir jam padeda. Šis pavyzdys rodo, kad net stipriam žmogui reikia motinos palaikymo. Motina išlieka žmogumi, į kurį galima kreiptis sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis.

Man atrodo, kad būtent šeimoje žmogus pirmą kartą sužino, kas yra meilė, gerumas ir rūpestis. Jei vaikas auga meilės ir pagarbos atmosferoje, jam pačiam lengviau tapti geru ir užjaučiančiu žmogumi. Jis mokosi ne tik priimti meilę, bet ir dalyti ją kitiems. Tai galima pastebėti ir Biblijoje. Mergelė Marija buvo Jėzaus motina ir visą savo gyvenimą jį mylėjo bei juo rūpinosi. Net Jėzaus kančios metu ji liko šalia savo Sūnaus. Tai rodo, kad motinos meilė gali būti stipri net sunkiausiomis akimirkomis. Marijos pavyzdys primena, kad tikra meilė reiškia ne tik džiaugtis kartu, bet ir nepalikti artimo žmogaus tada, kai jam sunku. Motinos meilės reikšmę galima pamatyti ir šiandieniniame pasaulyje. Vaikui, kuris jaučiasi mylimas ir saugus, lengviau pasitikėti kitais, spręsti konfliktus ramiai ir parodyti užuojautą, todėl šeimoje sukurta ramybė gali tapti mažu žingsniu į taikesnę visuomenę. Juk pasaulis susideda iš žmonių, o žmonių požiūrį ir vertybes dažnai formuoja jų vaikystės patirtys. Kai užaugame, galime pamiršti daugelį vaikystės akimirkų, bet mamos šilumos jausmas lieka su mumis visam gyvenimui. Net suaugusiam žmogui kartais norisi sugrįžti į mamos glėbį, pasijusti mažu ir saugiu. Man nuoširdžiai gaila žmonių, kurie dėl įvairių aplinkybių negalėjo pajusti mamos šilumos, pabūti jos glėbyje. Galbūt jų mama nebuvo šalia, galbūt jos neteko per anksti, o gal gyvenimas susiklostė kitaip.

Manau, kad taika iš tiesų prasideda mamos glėbyje. Pirmiausia, tai taika vieno vaiko sieloje, vėliau – meilė artimiesiems, pagarba kitiems žmonėms ir noras daryti gera. Jei kiekvienas žmogus savyje neštų tą šilumą, kurią kadaise gavo iš mamos, pasaulyje būtų daugiau gerumo, ramybės ir meilės. Esu dėkinga savo likimui, kad mano taika prasidėjo mamos glėbyje.

Aurelija Šimanelytė

Vilniaus raj. Buivydžių T. Konvickio gimnazijos 12 kl.

Mokytoja Janina Litvin

Taika prasideda mamos glėbyje

Mama - tai žmogus, su kuriuo siejame ramybę, supratingumą ir besąlygišką meilę. Gaila, bet su mama susijusio saugumo jausmo ypač trūksta nūdienos visuomenėje, kur nesantaika vyksta ne tik tarp šalių, bet taip pat tarp žmonių dėl kovos už išteklius, saugumą, įtaką ir geresnes gyvenimo sąlygas. Šiuolaikiniame pasaulyje paprasti dalykai, iš kurių susideda kiekvieno individo gyvenimas, prarado savo vertę, nes jie tapo įprasti. Ypač paauglystėje mamos rūpestis, meilė ir išgyvenimai kelia nepasitenkinimą, todėl vaikai kartais praranda tvirtą ryšį su mama. Tik sunkiomis aplinkybėmis, kai gyvenimas palaužia, pasaulis nyksta, prarandame saugumo jausmą - sugrįžtame į mamos glėbį, kur esame visada laukiami ir mylimi. Tada žmogus supranta, kad motinos apkabinimai ir yra didžiausia pasaulio prabanga, kurios nepastebime vien todėl, kad ją turime.

Mamos meilė neretai nuvertinama arba priimama kaip savaime suprantamas dalykas, nes atrodo, kad mamos dėmesys ir rūpestis yra natūrali pasaulio tvarka. Kiekvienas vaikas besąlygiškai myli savo motiną, bet nepastebi, kaip tas jausmas tampa įpročiu, kurio dažnai nevertina. Būdami vaikais negalėjome įsivaizduoti saugaus sapno nepabučiavę ir neapkabinę mamos. Jos prisilietimas išsklaidydavo rūpesčius ir nerimus, balsas nuramindavo vidinę baimę, o buvimas šalia šildė širdį. Gaila, bet paauglystėje norime atsiskirti nuo jos, kad atrodytume savarankiškesni ir suaugę, nors kartu vis dar ilginės to saugumo, kurį suteikia mama. Pasiilgę motiniškos meilės ir jos apkabinimų paaugliai gali apsimesti labai stipriais ir abejingais, nors viduje kenčia. Taip yra, nes kiekvieno žmogaus gyvenime mama įgyja angelo sargo vaidmenį, kuris ne tik saugo, bet kuria ramų, taikų pasaulį aplink. Kai pasaulis atrodo per didelis ir per šaltas, mamos glėbys tampa ta maža, jaukia salele, kurioje pakanka vietos visam mūsų pasauliui. Būtent todėl, kai mamos glėbys yra prarastas, mes pradėdami jį vertinti.

O ar taiką vertiname taip pat? Ramus rytas, skaisti saulė, saugūs namai ir artimųjų buvimas šalia yra pagrindiniai dėsniai, iš kurių susideda kiekvieno gyvenimas. Pripratę prie saugios aplinkos pamirštame, kad daugeliui mūsų dienomis gyvenantiems žmonėms saugumas tapo prabanga. Mokyklose vaikai neretai tyčiojasi iš kitų, kad atrodytų patrauklesni, darbe įsigali pavydas dėl kolegų paaukštinimo ar geresnių pareigų, socialiniuose tinkluose kaupiasi pasipiktinimo bangos dėl politikos, o tarp valstybių vyksta karo dėl politinės įtakos, teritorijų. Tokioje aplinkoje paprasti dalykai tampa nebe kasdienybe, bet didžiule svajone, todėl labai svarbu išlaikyti žmogiškumą, kad galėtume kurti saugią ateitį, siekti, kad pasaulis taptų geresne ir šviesesne vieta. Ne naujiena, kad dėl įvairių priežasčių yra išskiriamos šeimos, o ypač mamos su vaikais. Sunku įsivaizduoti vaiko baimę ir motinišką sielvartą nežinant, kada vėl galės apsikabinti ir būti kartu. Tada suprantame, kad praradus taiką, žmogus netenka ne tik pastatų ir daiktų, bet ir ramaus gyvenimo, galimybės būti saugiam. Būtent todėl mamos glėbys man atrodo kaip mažas taikos pasaulis. Dar būdami vaikais pirmą kartą pajuntame tai, ko ieškosime visą likusį gyvenimą - harmonijos, ramybės ir taikos. Šios vertybės ugdomos šeimoje. Mama moko mus mylėti, pasitikėti, nebijoti padėti kitam ir prireikus kovoti už laisvę, saugumą bei taiką. Galbūt niekada nesusimąstome, kiek iš tiesų kainuoja mamos glėbys. Juk jo negalima nupirkti parduotuvėje, pasverti ar įvertinti pinigais. Tačiau jo vertę galime suprasti pagal tai, ką jis mums suteikia - saugumo, meilės ir ramybės jausmą. Taip pat ir taikos vertę dažnai suprantame tik tada, kai iškyla grėsmė. Todėl neturime laukti pradžios, kad pradėtume vertinti tai, ką turime šiandien.

Galiu teigti, kad mama tai žmogus, kuris ne tik suteikia gyvybę, bet ją saugo, dėl jos kovoja, stengiasi, kad jos vaikui būtų gera ir saugu. Jos glėbys visada laukia mūsų, širdis jaučia kiekvieną smulkmeną, rankos gydo, o prisilietimai nuramina visus skausmus ir rūpesčius. Praradęs taiką, žmogus praranda ne tik fizinę gerovę, bet ir patį brangiausią turtą, kurio niekas niekada negalės pakeisti arba ištrinti iš širdies gelmių - motiniškos meilės.